

Olkiluoto 3

De bouw van een nieuwe EPR-centrale in Finland

Financiële en technische aspecten

Een dossier van Bond Beter Leefmilieu, Greenpeace en WWF

Olkiluoto 3

Contactpersonen in België:

Bram Claeys
Bond Beter Leefmilieu
02 282 17 32
bram.claeys@bblv.be

Karen Janssens
Greenpeace Belgium
02 274 02 38
karen.janssens@be.greenpeace.org

Sam Van den Plas
WWF Belgium
02 340 09 68
sam.vandenplas@wwf.be

Contactpersonen in Finland:

Harri Lammi
Energy specialist
tel. +35 8 503 831 822
Harri.Lammi@nordic.greenpeace.org

Kaisa Kosonen
Energy campaigner,
tel. +35 8 503 688 488
Kaisa.Kosonen@nordic.greenpeace.org

Karoliina Auvinen
Climate Project Manager
tel: +35 8 977 401 043
karoliina.auvinen@wwf.fi

Colofon:

Tekst: Bram Claeys en Jean-François Fauconnier
Lay-out: Joris Gansemans

Foto's: Framatome ANP

VU: Danny Jacobs, Twee kerkenstraat 47, 1000 Brussel

Dit dossier is een uitgave van Bond Beter Leefmilieu, Greenpeace Belgium en WWF. Overname van de teksten wordt aangemoedigd, mits bronvermelding.

Een Finse Renaissance van de kernenergie?

In Olkiluoto in Finland bouwt het consortium TVO een nieuwe kerncentrale. Het is de eerste kerncentrale die sinds jaren in Europa gebouwd wordt.

De bouw van de nieuwe kernreactor in Finland krijgt veel aandacht. Zij die denken dat kernenergie aan een remonte bezig is, vinden de nieuwe centrale het belangrijkste bewijs van hun gelijk. Het 'nucleair toerisme' van journalisten en afgevaardigden van de industrie naar Finland was de voorbije jaren dan ook zeer intens. De verhalen van de vele delegaties waren overwegend positief. De centrale zou goedkoop zijn, zou veilig zijn en zou bijdragen aan de strijd tegen de klimaatverandering.

Als één nucleaire zwaluw de lente maakt, dan loont het de moeite die zwaluw van naderbij te bekijken. Dat doen Bond Beter Leefmilieu, Greenpeace en WWF in dit dossier. Want de financiering van het project en de algemene veiligheid van de site roepen heel wat vragen op.

Intro

Finland is het enige Westerse land sinds 1992 dat is begonnen met de bouw van een nieuwe kerncentrale. In andere Westerse landen blijft het momenteel bij aankondigingen. Van concrete plannen is nog lang geen sprake.

Het energiebedrijf Teollisuuden Voima Oy (TVO) vroeg in november 2000 een vergunning voor een nieuwe centrale. De vijfde Finse reactor zou in Olkiluoto, in het zuiden van Finland moeten komen. De Finse regering gaf de vergunning in januari 2002, na een verhit maatschappelijk debat.

TVO gunde het contract vervolgens in december 2003 aan een consortium van Framatome en Siemens (later Framatome ANP). De bestelling omvatte een 1600 MW European Pressurized Water Reactor (EPR).

De EPR is een reactortype dat al 10 jaar op de tekentafels lag. Het is een verder uitgewerkte versie van een type reactor dat EDF in Frankrijk uitbaat. Het is dus geen echt nieuw idee, maar wel de eerste keer dat dit type reactor effectief zou worden gebouwd.

TVO kreeg de bouwvergunning uiteindelijk in februari 2005. Ze waren zo zeker dat ze de vergunning zouden krijgen, dat de werken ondertussen gestart waren. Al was dat misschien wat voorbarig.

De Europese hernieuwbare energiefederatie EREF diende klacht in bij de Europese Commissie tegen de financiële regeling van het contract. Volgens EREF zijn het illegale marktversturende subsidies. De Commissie onderzoekt op

dit moment de zaak.

Een rapport van het nucleair adviesbureau John Large & Associates concludeerde dat belangrijke aspecten van de beveiliging onvoldoende waren uitgewerkt om de vergunning te kunnen geven. Bovendien stelde Large ernstige vragen bij de capaciteiten van STUK, de kleine toezichthoudende overheidsadministratie, om het project effectief te overzien en te controleren.

De werkzaamheden hebben ondertussen te kampen met talrijke problemen. De oorspronkelijke bedoeling was om de werken af te ronden tegen 2009, een recordtempo.

Maar na ongeveer anderhalf jaar werken ligt het project al minstens negen maanden achter op schema. Dit is de schatting van het Finse ministerie van Handel en Industrie.

De vertraging ligt onder andere aan problemen met de kwaliteit van de lasnaden in de hogedruk onderdelen van de installatie. Mitsubishi bouwt deze onderdelen van de Finse reactor in Japan. Ze raakten niet door de kwaliteitscontrole, omdat er barstjes in zaten. De centrale in aanbouw kent ook problemen met het beton. De bodemplaat is te poreus, wat versnelde corrosie en dus verzwakking van de structuur kan veroorzaken. Verontrustend is dat STUK de problemen nooit opmerkte, en dat TVO er eerst een half jaar over zweeg voor ze de problemen toegaf. Dit versterkt de twijfels over de capaciteit van STUK om de werken te controleren.

Vorbereiding, oplossingen en beloften

Kerncentrales als oplossing voor de klimaatverandering

De vijfde Finse reactor is verkocht aan de Finse politiek als een “gemakkelijke oplossing” om de Kyotodoelstellingen te halen.

De Finse industrie lobbyde al meer dan 20 jaar voor een vijfde reactor. Zonder succes. Deze keer gebruikte de lobby als hoofdargument dat kernenergie bijdraagt aan de reductie van broeikasgassen. Het was geen toeval dat de aanvraag voor de toelating kwam op het laatste nippertje om in de klimaatbeleidsscenario's te kunnen worden opgenomen. Het was evenmin toeval dat de aanvraag bij de regering belandde op het moment dat de VN-klimaatonderhandelingen startten in Den Haag in november 2000.

Daardoor draaiden de discussies in de Finse nationale klimaatstrategie grotendeels rond de rol en kosten van kernenergie. Aan alternatieven nochtans geen gebrek: talrijke studies, inclusief de eigen overheidstudies, toonden dat Finland veel alternatieven heeft om de Kyoto-doelstellingen te halen. Finland had en heeft kernenergie niet nodig.

De nieuwe reactor zou bovendien alternatieven als hernieuwbare energie en energie-efficiëntie afremmen. In het kader van het debat over de te volgen klimaatstrategie stelden critici bovendien vragen bij de veiligheid en de kosten van het project, en argumenteerden dat de Finse klimaatstrategie niet mocht gebaseerd zijn op onzekere projecten.

Om deze argumenten te neutraliseren, voegde de regering drie clausules toe in de uiteindelijke beslissing om de nieuwe reactor toe te staan. Die beloofden meer subsidies

voor hernieuwbare energie en energiebesparing.

De constructie van de nieuwe kerncentrale is ondertussen een van de sleutelementen in het Finse klimaatbeleid. Dit is ook beleidsmatig en financieel een belangrijk risico. Want als de centrale te laat in werking treedt, betekent dit problemen voor Finland om de Kyotodoelstellingen voor 2008-2012 te halen. Finland zal dan verplicht zijn om noodmaatregelen te nemen. Dat zou erg duur kunnen uitdraaien voor de Finse belastingbetaler.

Goede voorbereiding achter de schermen

Kort nadat TVO de toelating vroeg, bleek snel dat de nucleaire lobby het terrein goed voorbereidde bij de belangrijke Finse maatschappelijke organisaties. En omdat de meerderheid van de vrouwen in Finland tegen kernenergie zijn, had de nucleaire lobby gezorgd dat al haar woordvoerders vrouwen waren.

In tegenstelling tot de vorige keren, was deze keer de grote meerderheid van de media heel erg pro-nucleair. Bij een peiling bij de belangrijkste redacteuren van de Finse kranten, beweerde bijna 70% dat hun krant voorstander was van kernenergie. Dat was nog zonder het grootste en bijna monopolistische krant, Helsingin Sanomat, gerekend. Die voerde een expliciete campagne voor de nucleaire reactor, maar wilde toch een neutraal imago hoog houden. In het debat dat aan de stemming in het Finse parlement vooraf ging, stonden vier elementen centraal: de nieuwe centrale zou geen veiligheidsrisico's kennen, ze zou slechts ongeveer 2,5 miljard euro kosten, er zouden subsidies komen voor hernieuwbare energie en – wellicht het argument dat de doorslag heeft gegeven - het probleem van het radioactief afval zou opgelost zijn.

Radioactief afvalprobleem zagezegd opgelost

In de lente van 2001 besliste het parlement over een principiële oplossing voor de behandeling van radioactief afval. Ze liet de bedrijven uit de nucleaire sector toe verder onderzoek op een bepaalde locatie in de rotsbodern onder Olkiluoto uit te voeren. De beslissing was geen toestemming om de uiteindelijke opslagplaats te bouwen. Ze was ook geen instemming met de opslagmethode op zich. Het betrof zuiver een beslissing met betrekking tot onderzoek. Toch presenteerde de nucleaire lobby de onderzoekstoelating in de discussies over de nieuwe reactor, als een bewijs voor de oplossing van de afvalproblemen.

Het bedrijf Posiva is verantwoordelijk voor het radioactief afvalbeheer. Posiva zal ten vroegste in 2012 een vergunning kunnen aanvragen voor de bouw van een bergingsplaats. Eerst moet het bedrijf nog aantonen dat het ondergronds opslaan van radioactief afval veilig is. Pas dan zal de overheid beslissen of de opslag vergund wordt of niet.

Ook dat gebeurt in twee stappen: eerst een bouwvergunning krijgen, daarna nog een vergunning tot uitbating. Die laatste vergunning kan ten vroegste na 2020 worden aangevraagd.

Het onderzoeksproject van Posiva staat ook internationaal onder druk. STUK liet het project doorlichten door een internationale review-groep.

Die groep kwam in 2001 en 2004 tot de conclusie dat Posiva niet genoeg aandacht besteedt aan de lacunes in het wetenschappelijk onderzoek, en te snel vooruit wil gaan.

De groep vroeg een realistisch tijdsplan voor het onderzoek naar de veiligheidsaspecten. Posiva wilde de bouwvergunning aanvragen nog voor het veiligheidsprogramma afgelopen zou zijn.

Maar ondertussen was het beeld in de media en bij het brede publiek wel dat het afvalprobleem opgelost is.

Loze beloften

Naarmate de stemming over de vijfde reactor naderde, realiseerden de voorstanders van het project zich dat ze met een bonus moesten komen om de twijfelende parlementsleden over de streep te trekken.

Ze stelden een set clausules voor, om toe te voegen aan de nucleaire beslissing. De bedoeling van deze clausules was om de aarzelende parlementsleden te overtuigen dat een nieuwe reactor, niet ten nadele zou zijn van de ontwikkeling van hernieuwbare energie en energiebesparing, of het gebruik van steenkool niet zou verlengen.

Het plan werkte. Enkele bijkomende parlementsleden verleenden nu hun steun aan het nucleaire project. Alleen waren de bijkomende clausules niet bindend, en dus gemakkelijk te vergeten. Vier jaar later zijn energie-efficiëntie en hernieuwbare energie niet echt meer een thema. Steenkool is daarentegen op zijn beurt aan een nieuwe opmars bezig.

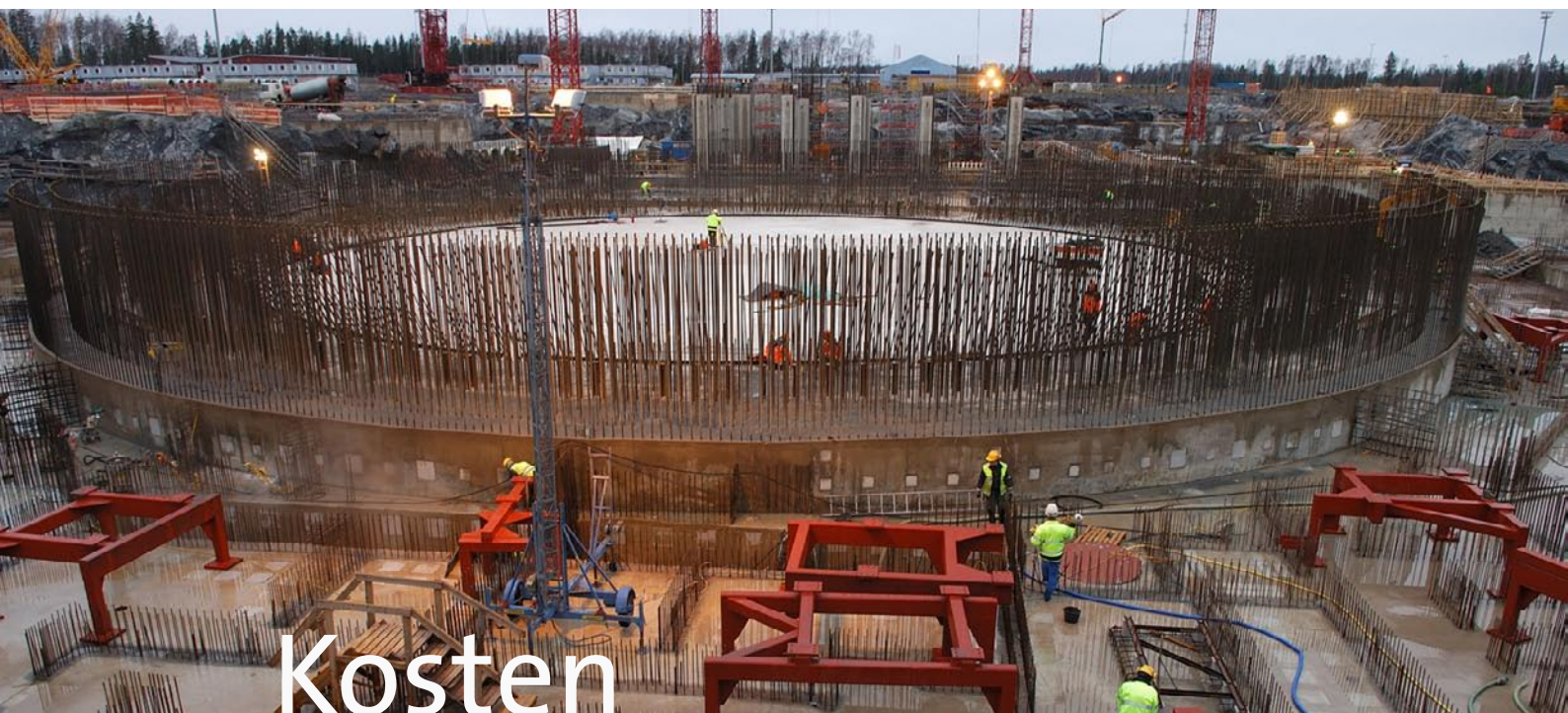
De werkgelegenheidseffecten van het nucleaire project zijn evenmin uitgekomen. De Finnen kregen tienduizenden nieuwe jobs voorgespiegeld. De meeste van de subcontractanten gingen naar buitenlandse firma's.

Finse firma's kregen vooral de eenvoudige constructiejobs, de terreinvoorbereiding en dergelijke werkzaamheden.

Veel aannemers importeerden buitenlandse arbeiders. De situatie verschilt zo grondig van wat beloofd werd, dat de vakbonden uit de bouwsector die traditioneel sterk pro-nucleair zijn, publiek betwijfelden of ze een nucleaire project nog opnieuw zouden steunen.

De producenten van hernieuwbare energietechnologie kunnen significant meer werknemers tewerkstellen per geproduceerde capaciteit. Hun stem kwam er in het debat in het parlement echter niet door.

Kosten

Een van de redenen waarom Europa al bijna 15 jaar geen kerncentrales meer bouwt, is dat de bouw van een kerncentrale in een geliberaliseerde elektriciteitsmarkt onbetaalbaar is.

Met de bouw van de eerste EPR-centrale in Finland hebben de Duitse en (vooral) Franse promotoren 'het bewijs' van het tegendeel willen leveren.

Tijdens de debatten in het Finse parlement werd het cijfer 2,5 miljard euro als kostenplaatje naar voren geschoven.

Achttien maanden later, bij de ondertekening van het contract, was daar toch een kwart bijgekomen. Het contract werd getekend voor een vaste prijs van 3,2 miljard euro.

Deze 'vaste' formule betekent dat elke meerkost ten koste komt van de leveranciers. In dit geval van Framatome, een Frans overheidsbedrijf. De Franse belastingbetaler zal dus de extra kost dragen. Dat doet diezelfde belastingbetaler een tweede keer via COFACE, de Franse kredietverzekeraar, die Framatome 600 miljoen euro exportkrediet heeft toegestaan.

De Franse exportkredieten komen overigens uit een budget dat bedoeld is voor investeringen in landen met hoge economische of politieke instabiliteit.

Een laatste element van de kostprijs, die vragen oproept, is de uiterst lage rentevoet die een consortium van banken aan TVO heeft toegestaan: 2,6 % voor een lening van 1,95 miljard.

De aankoopprijs die de Finse maatschappij TVO betaalt, staat dus niet in verhouding tot de kostprijs van

het project. Er is duidelijk sprake van dumping. Bovendien wordt hierdoor de reële prijs aan het zicht – en dus aan het maatschappelijk debat in landen van andere kandidaat-investeerders – onttrokken.

In tegenstelling tot wat TVO beweert, is de overeenkomst niet het bewijs van de competitiviteit van kernenergie. Heel wat onderdelen van het financieel dossier kunnen gezien worden als subsidies.

Op dit moment onderzoekt de Europese Commissie de financiering van het Finse project omwille van vermoedens van illegale staatssteun. Het proces startte na een klacht van de European Renewable Energy Federation (EREF). Zij stellen dat de elektriciteit van de nieuwe centrale de facto aan dumping prijzen zal worden verkocht, en zo een gelijk speelveld onmogelijk maakt.

De EPR zorgt dus voor een concurrentievervalsing in de vrijgemaakte Europese markt. Belgisch federaal minister voor Energie, Marc Verwilghen, antwoordde op 23 december 2004 in een brief aan BBL dat hij de zaak van nabij opvolgt. Ook Belgische energiebedrijven kunnen immers benadeeld worden door de concurrentievervalsing.

Feiten over de financiering van TVO

TVO gaf Framatome ANP de opdracht om de EPR met een vermogen van 1600 MW te leveren. Siemens AG levert de turbines. De vaste prijs van het contract bedraagt 3,2 miljard euro. De Europese Commissie onderzoekt op dit moment de wettelijkheid van de betrokken subsidies.

Volgens de directeur van TVO omvat het contract de kosten van de nucleaire en niet-nucleaire installaties en de gerela-

teerde kosten voor de constructie, financiering en een deel van de afvalbeheerskosten, en de eerste brandstoflading. Het uitgraven van de bouwput is het enige waarvoor Framatome niet verantwoordelijk is (1). De details van het contract zijn echter niet gepubliceerd. Daardoor is het moeilijk om de prijs van de geproduceerde elektriciteit te schatten, maar die zou onder 25 euro/MWh liggen.

Financiële regelingen

De aandeelhouders van TVO dragen ongeveer 25% van de financiering, 20% in cash en 5% via een lening. Het overschot leent TVO, van individuele banken en een consortium van banken.

De belangrijkste actoren voor de gezamenlijke lening van het consortium zijn de Bayerische Landesbank, BNP Paribas, Handelsbanken, JP Morgan en Nordea. De lening is voor 1,95 miljard euro. De marge voor de banken in de gezamenlijke lening is ongeveer 0,5%. TVO kreeg zijn lening aan 2,6%.

Zonder de vaste prijs zou de intrestvoet veel hoger geweest zijn, zeker rekening houdend met de waardering van TVO. TVO's Standard & Poors kredietwaardering (2) inzake lange termijn financiering is BBB. In aanvulling op de gezamenlijke lening, sloot TVO bilaterale leningen af voor een waarde van 550 miljoen euro.

En net als iedere andere uitbater van kerncentrales, kreeg ook TVO een plafond op het te verzekeren bedrag. Uitbaters van kerncentrales zijn niet financieel verantwoordelijk voor alle schade die hun installaties zouden kunnen veroorzaken. Als de bedragen te hoog oplopen, bijvoorbeeld bij een ernstig incident, draagt de overheid het belangrijkste deel van de kosten. Geheel in strijd met het principe de vervuiler betaalt. En natuurlijk ook een concurrentievervalsing met andere vormen van elektriciteitsproductie. Als de nucleaire industrie volledig aansprakelijk zou zijn, zou de kost van kernenergie veel hoger zijn dan vandaag.

Aandeelhouders

TVO is een consortium van bosbouwbedrijven en openbare energiebedrijven. TVO produceert elektriciteit voor zijn aandeelhouders, en verkoopt geen elektriciteit aan anderen. De aandeelhouders zullen elektriciteit krijgen in verhouding tot hun aandeel, aan productieprijs. Wat betekent dat TVO als zodanig geen bedrijf is dat gericht is op het maken van winst op de verkoop van elektriciteit. De elektriciteitsprijs is alleen gebaseerd op productiekosten.

Steve Thomas, expert nucleaire economie van de Universiteit van Greenwich in Londen (3), wijst er op dat de centrale een gegarandeerde markt zal hebben, en dus niet zal moeten concurreren in de Scandinavische markt. Ook hij wijst op de aanwijzingen dat de centrale is aangeboden aan een niet-duurzame prijs, om het project toch maar door te kunnen laten gaan.

Daarmee verschilt TVO in belangrijke mate met klassieke elektriciteitsleveranciers, en onttrekt het zich aan de concurrentie op de elektriciteitsmarkt. En dus ook aan de verantwoordelijkheden die daarmee samen hangen.

Lage kostprijs niet voor herhaling vatbaar

Framatome ANP plant op dit moment een gelijkaardige reactor in Frankrijk, bij Cherbourg. Op 15 april 2006 manifesteerden daar nog 30.000 mensen om te protesteren tegen deze plannen.

Het ziet er echter naar uit dat de kosten voor dezelfde reactor in Frankrijk al een kwart hoger worden geschat (4) dan de kostprijs van de Finse reactor.

Dit is nog maar eens een bewijs dat Framatome en Siemens de EPR aan de Finnen verkochten aan dumpingprijzen. Overigens heeft de EPR ook in Frankrijk zware subsidies (600 miljoen euro) nodig om te kunnen worden gerealiseerd (5).

Veiligheid

De EPR is een meer recente versie van bestaande reactor-types: namelijk van de Franse reactor N4, en de Duitse reactor Konvoiwith. Op sommige punten is het een vermindering, maar op andere punten daarentegen een verhoging van de veiligheidsrisico's. (6) De industrie claimt dat de EPR volkomen veilig is.

TVO en Framatome beweren dat de EPR zo veilig is dat zelfs de crash van een passagiersvliegtuig geen significante hoeveelheden radioactiviteit zou vrijstellen. Dit is op zich niet nieuw. Ieder nieuw reactortype was zogezegd volkomen veilig. Zelfs de centrale van Tsjernobyl kreeg, kort voor het ongeval, nog een veiligheidsfiat van het Internationaal Atoomenergieagentschap. Die gegarandeerde veiligheid blijkt in praktijk heel wat minder zeker.

STUK niet opgewassen tegen haar taken

Tijdens het parlementair debat eiste STUK een aangepast ontwerp van de EPR, om aan bepaalde criteria te voldoen, zoals onder andere het weerstaan aan de crash van een vliegtuig.

Geen overbodige luxe, gezien bijvoorbeeld uit gelekte geheime documenten van het Franse EdF blijkt dat de EPR niet bestand is tegen een dergelijke crash (7). EdF wilde deze gegevens verborgen houden voor het publiek, om haar plannen in Cherbourg voor een nieuwe centrale, ook van het type EPR, niet in gevaar te brengen.

Nadat de reactor was gekozen en TVO een vergunning aanvraag, had STUK maar 12 maanden nodig om een veiligheidsanalyse uit te voeren. Die was de basis voor de vergunning. De grotere regulatoren, bijvoorbeeld in de USA, nemen gemiddeld 3 tot 4 jaar voor dergelijke vergunningsprocedures. Het is eerder alarmerend dat STUK aangaf extra werkkraft in te zetten om de procedure te versnellen.

De vergunningsprocedure had hand in hand moeten verlopen met het ontwerp van de veiligheidsvoorzieningen. Dit kan niet overhaast worden. STUK beweert dat ze het ontwerp van de reactor zal opvolgen terwijl die wordt gebouwd. Dit deed vragen rijzen bij de capaciteit van STUK om beide processen tegelijk onder controle te houden.

Een rapport van het gereputeerd nucleair adviesbureau John Large & Associates, in opdracht van Greenpeace, concludeerde dat belangrijke aspecten van de beveiliging onvoldoende waren uitgewerkt om de vergunning te geven. Er was geen bewijs dat de installatie zou voldoen aan de Finse veiligheidseisen.

Bovendien stelde Large ernstige vragen bij de capaciteiten van de kleine toezichthoudende overheidsafdeling STUK om de werkzaamheden effectief te overzien en te controleren. Greenpeace diende klacht in bij de officier van justitie over de vergunningsprocedure van de reactor.

De problemen met de lasnaden van het drukvat en de kwaliteit van het beton, zijn bewijzen van de gevaren van de zeer krappe timing van het project.

Risico's bij groot incident

Siemens en Framatome beweren dat de EPR een belangrijke technologische innovatie betekent op veiligheidsgebied: de "Core catcher", een opvangbekken onder de reactor dat in geval van een groot incident de gesmolten kern kan opvangen en laten expanderen. Als de kern zou smelten, komt het "corium" (product van de fusie) in dit opvangbekken van keramiek terecht, waar die nadien met water worden afgekoeld.

De Duitse afdeling van de Internationale Geneeskundigen voor de Preventie van de Kernoorlog (IPPNW) publiceerde echter een rapport over de veiligheidsproblemen bij de EPR. Dit rapport toont onder andere aan dat het arriveren van de gesmolten kern in de opvangbekkens met een niet verwaarloosbare waarschijnlijkheid, kan leiden tot krachtige stoomontploffingen als gevolg van het koelwater.

Ulrich Fischer, manager van Siemens/Framatome, erkende zelf in een conferentie over de EPR die de regering van Schleswig Holstein in 1997 in Kiel organiseerde, dat de opvangbekkens absoluut droog moeten zijn op het moment dat de gesmolten kern arriveert.

De conclusie is duidelijk: als de gesmolten kern met veel of weinig water in contact komt doet er niet veel toe, dit contact kan leiden tot de vernietiging van het bekken.

Slotsom

Op basis van de huidige stand van zaken, kunnen we niet besluiten dat de Finse EPR een bewijs is van de stralende toekomst van kernenergie. Zowel de technische als financiële aspecten van het project zijn verre van geruststellend. Het blijft een zeer slecht idee om te starten met nieuwe investeringen in kernenergie.

Referenties:

- (1) Nucleonics Week- Volume 45 / Number 1, January 1, 2004
- (2) Kauppalehti, 22/1/2004
- (3) New Scientist, 22 april 2006
- (4) Nuclear News Flashes - Tuesday, May 25, 2004
- (5) Nuclear News Flashes - Thursday, May 27, 2004
- (6) Nuclear Reactor Hazards, Ongoing Dangers of Operating Nuclear Technology in the 21st Century', opgesteld voor Greenpeace door de consultants Helmut Hirsch, Oda Becker, Mycle Schneider en Antony Froggatt, april 2005, cfr. <http://www.greenpeace.org/international/press/reports/nuclearreactorhazards>
- (7) Gepubliceerd op 24/11/2003 door réseau Sortir du nucléaire

Rapport van Large & Associates:

<http://www.greenpeace.org/raw/content/finland/fi/dokumentit/european-pressurised-reactor-a.pdf>

Rapport van IPPNW

<http://www.atomenergie-und-sicherheit.de/standard.php?i=Standard&TNR=152>

Dossier van Les Cahiers de Global Change: « Le réacteur nucléaire EPR : un projet inutile et dangereux »

<http://www.agora21.org>

Geheim defensiedocument op te vragen bij Réseau Sortir du Nucléaire (+33 6 64 1 00 333)

Klacht van EREF bij Europese Commissie over financiering EPR:

http://www.eref-europe.org/downloads/pdf/2004/EPR_Finland.pdf

Algemene achtergrondinformatie: <http://www.olkiluoto.info>

Website van Framatome over het EPR-project

<http://www.ol3.framatome-anp.com/index.htm>